

Using historical sources to discover Medieval Europe. Ed. by Joel T. Rosenthal. – London: Routledge, 2012. – P.175–195.

9. Carole Rawcliffe. Urban Bodies: Communal Health in Late Medieval English Towns and Cities. – Woodbridge: Boydell Press, 2013. – 445 p.

10. Richard Britnell. The Black Death in English towns // Urban History. – Volume 21. – Issue 02 (October 1994). – P.195–210.

11. Caroline M. Barron. London in the Later Middle Ages: Government and People 1200–1500. – Oxford: OUP, 2004. – 472 p.

12. London Assize of Nuisance 1301–1431: A Calendar. Ed. by Helena M. Chew and William Kellaway. – London: London Record Society, 1973. – 220 p.

13. Susan Reynolds. An Introduction to the History of English Medieval Towns. – Oxford: Clarendon Press, 1977. – 234 p.

14. Constance Classen, David Howes and Anthony Synnott. Aroma: The Cultural History of Smell. – London – New York: Routledge, 1994. – 248 p.

15. Lynn Thorndike. Sanitation, Baths, and Street-Cleaning in the Middle Ages and Renaissance // Speculum. – Vol.3. – No.2 (April 1928). – P.192–203.

16. Philip Ziegler. The Black Death. – Stroud: Sutton Publishing, 2003 (1st ed.: London: William Collins&Co, 1969). – 281 p.

17. Social Life in Britain from the Conquest to the Reformation. Compiled by G. G. Coulton. – Cambridge: Cambridge University Press, 1918. – 540 p.

18. Carly Louise Deering. Cluster and Clash? Everyday Space and the Butchers of Late Medieval Winchester, c.1360–1420 (Ph.D. thesis). – Liverpool: University of Liverpool, 2014. – 300 p.

19. Gervase Rosser. The essence of medieval urban communities: the vill of Westminster, 1200–1540 // The Medieval Town: A Reader in English Urban History, 1200–1540. Ed. by Richard Holt and Gervase Rosser. – London–New York: Longman, 1990. – P.216–237.

20. David Nicholas. The Later Medieval City, 1300–1500. – London–New York: Longman, 1997. – 430 p.

21. Ian Mortimer. The Time Traveller's Guide to Medieval England. – London: Vintage Books, 2009. – 344 p.

22. R. H. Britnell. Growth and Decline in Colchester, 1300–1525. – Cambridge: CUP, 1986. – 304 p.

23. Heather Swanson. Medieval British Towns. – Basingstoke: Palgrave Macmillan, 1999. – 161 p.

24. Colin Platt. Medieval Southampton: port and trading community, A.D. 1000 – 1600. – London: Routledge, 1973. – 309 p.

25. Peter Brimblecombe. Attitudes and Responses Towards Air Pollution in Medieval England // Air Pollution Control Association Journal. – Volume 26. – Issue 10 (October 1976). – P.941–945.

26. Colin Platt. The English Mediaeval Town. – London: Paladin Books, 1979. – 272 p.

27. David A. Hinton. Archaeology, Economy and Society: England From the Fifth to The Fifteenth Century. – London–New York: Routledge, 1990. – 245 p.

28. Roberta J. Magnusson. The Water Technology in the Middle Ages: Cities, Monasteries, and Waterworks after the Roman Empire. – Baltimore: Johns Hopkins University Press, 2001. – 238 p.

Cherednichenko O. V., Ph.D. student Faculty of History, Taras Shevchenko National University of Kyiv (Ukraine, Kyiv), benda@online.ua

Urban sanitary and hygienic policy of English central and local authorities, 1300–1500

This article deals with the policies of central and local authorities aimed at improvement of sanitary and hygienic conditions in English towns in the 14–15th c. To this purpose, the researcher analyzed a complex of narrative and documentary late medieval historical sources. The author argues that making of sanitary policies was influenced by late medieval epidemics and views on epidemiology – in particular, the views on stench as a primary means of disease transmission. The place of public health measures among other priorities in both central and local authorities' agenda is considered: the chronological parallelism between plague outbursts and introduction of new sanitary measures is duly noted here. London is established as a role model for other cities in the questions of sanitary and hygiene, which were eager to copy the best London practices such as regular street cleaning. It is proved that the measures taken were more effective than it was acknowledged in historiography until recently.

Keywords: late medieval England, urban history, public health care, sanitation, hygiene.

* * *

УДК 32.019.5

Шинкаренко В. В.,
кандидат педагогічних наук, доцент кафедри
гуманітарної освіти, Дніпропетровський обласний
інститут післядипломної педагогічної освіти
(Україна, Дніпро), forte-pianowww@ukr.net

ІСТОРИЧНІ АСПЕКТИ ПАТРІОТИЧНОГО ВИХОВАННЯ В ЗАРУБІЖНИХ КРАЇНАХ

Оскільки патріотизм набуває нині особливого значення, виникає гостра потреба в актуалізації національно-патріотичного виховання на всіх етапах формування особистості. У статті розглядаються історичні аспекти патріотичного виховання в зарубіжних країнах. Ми ставили за мету виявити та порівняти в різних країнах системи з патріотичного виховання. Як показує досвід багатьох країн, саме почуття національної гідності сприяло їх швидкому розвитку. Формування національної самосвідомості являє собою систему, що створювалася протягом віків самим народом. Вивчаючи історію України і аналізуючи суспільні процеси, ми намагались визначити, яке суспільне явище залишило найглибший слід в історії українського народу, зумовило глибокий вплив на формування національного характеру. Застосовуючи такі методи як порівняння, спостереження ми змогли виділити важливі аспекти патріотичного виховання.

Ключові слова: патріотичне виховання, історичні аспекти, зарубіжні країни.

Сьогодні тема патріотизму є надзвичайно актуальною, оскільки вона стосується кожного громадянина та значною мірою пов'язана з політичною ситуацією нашої і багатьох інших країн. Від почуття патріотизму залежить ставлення людини до своєї країни, оточуючих людей (рідного народу), у виборі уряду, отже майбутнього цілої держави.

Історично склалося так, що елементи патріотизму у вигляді прив'язаності до рідної землі, мови, традицій формувалися ще в давнину. В античному світі зароджуються філософські вчення про виховання громадянина (Платон, Демокрит, Сократ, Конфуцій), в яких розглядаються аспекти виховання громадян і їх діяльності, спрямованої на процвітання суспільства та держави [1, с. 365].

Основи патріотичного виховання досліджували Б. Анан'єв, П. Блонський, Л. Вигоцький, Г. Костюк, О. Леонтьєв, О. Петровський, П. Якобсон. Серед сучасних дослідників, які працюють над питанням патріотичного виховання та громадянських якостей особистості – І. Бех, П. Вербицька, П. Ігнатенко, А. Погрібний, Ю. Руденко, К. Чорна, О. Шестопалюк.

Практика виховання патріотизму в античному світі найбільш яскраво простежується на прикладі таких держав як Спарта і Афіни. У 17 ст. Виникають концепції, в яких, зокрема, розглядаються питання формування громадянськості і патріотизму (Джон Локк, Жан-Жак Русо, І. Песталоцци).

Незважаючи на загальні підходи до виховання патріотизму у зарубіжних країнах, у кожній країні визначаються свої, індивідуальні підходи, які відповідають рівню розвитку держави і суспільства.

Сучасні підходи до патріотичного виховання у США та країнах Сходу знаходяться в тісному взаємозв'язку з питаннями правового виховання, оскільки розвиток почуття поваги до історії країни в загальній системі виховання взаємопов'язане зі знанням і дотриманням законів у повсякденному житті [2, с. 146].

Один з аспектів, на який особливо приділяється увага в системі роботи по вихованню патріотизму у зарубіжних країнах на сучасному етапі – це вивчення проблеми збереження миру і запобігання війни. Як

здійснюється як через традиційні предмети в освітніх установах, так і спеціальні курси.

В другій половині ХХ ст. в закордонних країнах особлива увага приділялась військово-патріотичному вихованню молоді при створенні професійних армій. Наприклад, в США в зміст виховання патріотизму додатково включались такі елементи, як формування і розвиток позитивної мотивації до військової справи, організація здорового образу життя, фізичне виховання молоді.

В Італії важлива роль в забезпеченні патріотичного впливу на молодь відводиться системі громадських організацій колишніх військовослужбовців, які пропагують військові традиції. У Великобританії патріотичне виховання побудовано на ознайомленні з військово-історичними традиціями, популяризації армійської служби.

Сусідні країни – Польща та Росія мають значні напрацювання у сфері патріотичного виховання населення. Зокрема польським урядом розроблена і реалізується програма, яка має назву «Патріотизм завтрашнього дня». Відповідно до неї у різних містах Польщі місцева влада влаштовує дні національного прапора. У агітаційних роликах на телебаченні та на радіо лунають пісні, які обіцяють, що Польща перетвориться на державу, що базуватиметься на принципах верховенства права, солідарності та справедливості. Програма спрямована здебільшого на молодих людей, яких закликають залишатися на Батьківщині і будувати тут своє майбутнє. Патріотичне виховання у Польщі розпочинається з дошкільного віку. Дітей ще з садочка вчать, як виглядає прапор, вчать національного польського гімну, виховують у них локальний патріотизм. Дошкільнят водять по музеях рідного міста, показують пам'ятники, знайомлять з місцевими героями, з місцевими традиціями. Дитину вчать розуміти, ким вона є, пізніше її почуття патріотизму розширюється до містечка, згодом до воєводства, і врешті – до держави загалом [3, с. 254].

Таким чином, можна зробити висновок, що формування патріотизму у зарубіжних країнах здійснюється відповідно до розвитку історичних, культурних, моральних, ідеологічних і життєвих цінностей. Будь яке суспільство формує структуру суспільних відносин, обирає систему матеріальних та духовних цінностей, за допомогою яких і регулює ці відносини, впливає на громадян в процесі їх виховання.

Список використаних джерел

1. Зорькін У. Патріотизм правдивий і помилковий / У. Зорькін // Діалог. – 1994. – №9, 10.
2. Крупник А. А. Патріотизм у системі цивільних цінностей суспільства і його формування в військової середовищі / А. А. Крупник. – М.: Військовий університет, 1995.
3. Юхновський І. Про ідеологію і політику Українського інституту національної пам'яті / І. Юхновський // Дзеркало тижня. – 2007. – №40. – С16–18.

References

1. Zor'kin U. Patriotizm pravdyvyj i pomytkovyj / U. Zor'kin // Dialog. – 1994. – №9, 10.
2. Krupnyk A. A. Patriotizm u systemi cyvil'nyh cinnostej suspil'stva i jogo formuvannja v vijs'kovoї seredovyshhi / A. A. Krupnyk. – M.: Vijs'kovyj universytet, 1995.
3. Juhnovs'kyj I. Pro ideologiju i polityku Ukrai'ns'kogo instytutu nacional'noi' pam'jati / I. Juhnovs'kyj // Dzerkalo tyzhnja. – 2007. – №40. – S16–18.

Shinkarenko V. V., candidate of pedagogical Sciences, associate Professor of Department of humanitarian education, Dnipropetrovsk regional Institute of postgraduate pedagogical education (Ukraine, Dnipro), forte-pianowww@ukr.net

Historical aspects of Patriotic education in foreign countries

Because patriotism becomes now of particular importance, there is an urgent need for the updating of the national-Patriotic education at all stages of identity formation. The article considers historical aspects of Patriotic education in foreign countries. We aimed to identify and compare in different countries the educational system of Patriotic education. As the experience of many countries, it is the sense of national dignity contributed to their fast development. The formation of national identity is a system which was created over the centuries by the people themselves. VIVACE the history of Ukraine and analyzing social processes, we tried to determine what social phenomenon has left a profound mark in the history of the Ukrainian people, has caused deep influence on the formation of national character. By applying such techniques as comparison, observation we were able to highlight important aspects of Patriotic education.

Keywords: Patriotic education, historical aspects, foreign countries.

* * *